

Kapitola 2

Spokojeně jsem vzdychla a přitáhla si peřinu v květovaném povlečení až pod nos. Usínat ve svém bývalém pokoji v babiččině domě bylo příjemné, ale současně i nezvyklé. Nastěhovala jsem se sem poté, co jsem zdělila Hamleta i tenhle řadový domek ze světlých cihel. Stál na severu Oxfordu a měl křiklavě červené dveře. Místo šouravých babiččiných kroků tlumených kobercem mi teď ale do usínajícího podvědomí pronikalo jen Hamletovo chrápání. Uvelebil se ve svém pelechu a zřejmě byl spokojený, že už nemusí do deště. Ztěžkla mi víčka a vůbec mě nerušilo, že vítr hvízdá mezi střešními taškami a občas vrhne do okna spršku dešťových kapek. Pod peřinou bylo teplo a já spokojeně zabírala... než se mi kousek od ucha rozžinčel mobil. Vyděšeně jsem se posadila a rázem byla úplně čilá. Sáhla jsem na noční stolek a přijala hovor. „Co se děje?“

„Už jsem na to přišla!“ Joss ječela stejně pronikavě jako předtím můj telefon.

„Prokristapána, Joss,“ zasténala jsem a padla zpátky na polštář. Večer s obrovskou pizzou, láhví vína a holčičím chichotáním byl dost náročný. Rozloučila jsem se, až když domů z hospody dorazil mírně navátý Damien. A teď už byla půlnoc. „Na co jsi přišla?“

„No přece na to, jak s námi budeš moct jet na lyže. Řešení našeho problému se jmenuje Liam!“

„Liam?“ zopakovala jsem zmateně.

„Ten Damienův kámoš, o kterém jsem ti vyprávěla. *Saga World Games*.“

„Jo, ten s tou appkou. Co je s ním?“

„Vytáhla jsem z Damiena, o čem se v hospodě bavili,“ hlásila Joss vítězoslavně. „Liam si na Vánoce naplánoval cestu do Vietnamu. V žádném případě totiž nechce být na svátky s rodinou.“

Ztěžka jsem si opřela hlavu o předloktí.

„Jen si to představ,“ pokračovala Joss. Jak jednou spustila, nedala se zarazit. „Liam měl přítelkyni, Charlotte. Chodili spolu už od střední. Ale před rokem mu ji přebral jeho starší brácha a teď mají oba přijet na tradiční rodinné oslavy svátků. To je přece dost nevkusné!“

„Jo, moc se to nehodí.“ Pocítila jsem s neznámým Liamem náznak soucitu. Zřejmě prožije Vánoce stejně osaměle jako já. Ale na rozdíl ode mě se bude válet na sluníčku.

„Celá rodina na chudáka Liama tlačí, aby do Vietnamu nelítal. Jak by to vypadalo? Bratr a Charlotte prý mají nachystané nějaké překvapení, rodiče mu slibují, že připraví jeho nejoblíbenější jídla, a babička se dala slyšet, že má slabé srdce a cítí v kostech, že už další Vánoce neoslaví, a chce mít všechny vnuky doma.“

„To zní hrozně,“ připustila jsem, i když ve skutečnosti bych taky chtěla mít rodinu, která by o mě tolik stála. „Ale co já s tím?“

„Febe, to je přece skvělá příležitost.“ Joss z rozrušení mluvila ještě rychleji než obvykle. „Liam se děsí toho, že bude muset celý týden sledovat, jak se Charlotte muchlá s jeho bráchou. Už se smířil s tím, že do Vietnamu nepojede, ale potřebuje garde. Přesněji řečeno – potřebuje fakeovou přítelkyni, aby si nepřipadal tak blbě. A ty potřebuješ prachy.“